



Arrest

nr. 69 608 van 3 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van toegang en terugdrijving van 25 oktober 2011, diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 november 2011 om 10 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMOKENE-VANNESTE die loco advocaat S. LONDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 25 oktober 2011 toe op Zaventem in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type C afgeleverd door de Belgische Ambassade in Kinshasa.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 25 oktober 2011 een beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Op 25-10-2011 om 09.30 uur, is bij grensdoorlaatpost (...) door ondergetekende (...) de heer/mevrouw (...) komend uit Kinshasa met SN362 in kennis gesteld van het feit dat hem/haar de toegang wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen:

(...)

(E) Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken (art. 3, eerste lid, 3°)

*Het (de) volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: **Betrokkene verklaart op familiebezoek te komen. Ze wordt opgewacht door de genaamde K.(...) I.(...) A.(...) dewelke haar zoon zou zijn. Deze persoon verblijft illegaal op het grondgebied en maakt onderwerp uit van een administratief verslag “illegaal verblijf”. Betrokkene beschikt verder over geen enkel document (uitnodiging, bezienswaardigheden, folders, brochures) hetwelk enig reismotief kan staven.***

(...)

*(G) Niet in het bezit van toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis (art. 3, eerste lid, 4°) **Betrokkene beschikt over geen enkel financieel middel voor een voorgenomen verblijf van 30 dagen (terugkeerticket dd. 23.11.2011) in België. Volgens de geldende richtbedragen in België dient men over 38 euro/dag/verblijf bij particulier of 50 euro/dag/verblijf op hotel te beschikken.***

(...)”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland,

§ 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhién)/Frankrijk, § 66).

2.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.5. *In casu* werd verzoekster op 25 oktober 2011 vastgehouden op een welbepaalde aan de grens gelegen plaats met het oog op teruggrijping. De vordering werd ingesteld binnen de door 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 5 dagen waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging, die blijkens de gegevens uit het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 oktober 2011 in het vooruitzicht werd gesteld van rechtswege wordt geschorst.

3. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 oktober 2011 van haar vrijheid werd beroofd werd en verblijft in het INAD's centrum op de luchthaven. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen.

3.2.2. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.3. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

«Qu'en ce que le délégué de Monsieur le Secrétaire d'Etat à la Politique de Migration et d'Asile a pris une décision de refoulement et de maintien en un lieu déterminé à l'encontre de la Requérante, au motif que celle-ci ne disposerait pas de ressources suffisantes.

Qua tout d'abord, la décision attaquée comporte une erreur monstrueuse, en indiquant que la Requérante est venue rendre visite à son enfant K.(...) I.(...) A.(...) et qu'elle serait à charge de ce dernier.

Qu'alors même qu'il est constant que l'intéressée est venue chez sa fille, K.(...) B.(...), de nationalité belge, exerçant la profession d'aide-soignante et laquelle a établi la note d'engagement de prise en charge en faveur de sa mère.

Quant au motif tiré de ce que la Requérante ne dispose pas de moyens de subsistance suffisants pour la durée du séjour envisagé et pour le retour dans le pays de provenance. Qu'alors même que la preuve des moyens de subsistance peut être apportée, en attestant de moyens financiers personnels ou par la souscription, comme en l'espèce, d'un engagement de prise en charge (annexe 3bis), en vertu duquel la fille de la Requérante, porteuse de la nationalité belge et exerçant la profession d'aide-soignante, résidant en Belgique, s'est portée garante du séjour, du retour et des frais médicaux (Circulaire du 09 septembre 1998 relative à l'engagement de prise en charge visé à l'article 3 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur les Etrangers).

Que la motivation contenue dans l'acte entrepris est erronée, insuffisante, inadéquate et peu scrupuleuse.

Que la Partie Adverse, constatant que l'intéressée a fourni un engagement de prise en charge, établi par sa fille belge, ne pouvait en plus, exiger de l'Etrangère des moyens de subsistance personnels. Que pareille motivation est manifestement dépourvue de toute pertinence (C.E. n°157.420, 6 avril 2006). Que la Partie Adverse a ainsi violé les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur les Etrangers."

3.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.5. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

(...)"

3.3.6. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 oktober 2010 een eerste visumaanvraag indiende op de Belgische vertegenwoordiging in Kinshasa. Dit visum werd op 22 november 2010 geweigerd. Verzoekster diende op 29 augustus 2011 een nieuwe visumaanvraag in op de Belgische ambassade in Kinshasa. Ter ondersteuning van de visumaanvraag werden volgens de gegevens van het administratief dossier volgende stukken toegevoegd: *"composition de ménage de votre garant en Belgique: 2 pecs=fils"*, *"Assurance-voyage médicale: Samiris du 25-10-011 au 23-11-011"*, *"Copie des fiches de salaire des 3 derniers mois de votre garant en Belgique: Fiches de pay hopital psychiatrique Beau Vallon = sept 2010: 1353..."*, *"Engagement de prise en charge, 3bis, original, légalisée par la commune: Aide soignante=Mme K.(...) B.(...)+belge+cop contrat de travail à durée..."*, *"Les moyens financiers – documents de la banque: Rawbank/mastercard=1211\$"*, *"Réservation d'un titre de transport pour la Belgique, aller et retour, non échangeable et non-remboursable: RAM du 24-10-011 au 26-11-011 »* en *«Permis d'occupation de parcelle+fiche parcellaire »*.

De Raad merkt verder op dat uit het administratief dossier blijkt dat door de dossierbehandelaar aanvankelijk een negatief advies werd verstrekt. Hierin werd volgende commentaar opgenomen, waaruit in elk geval blijkt dat de afstammingsband tussen verzoekster en haar dochter bewezen wordt geacht:

“1er voyage – Belgique – visite familiale – 30 jours 1 entrée

AVIS NEGATIF

Malgré un lien familial prouvé risque de détournement de procédure RF.

Requérante ne prouve aucun moyen de subsistance en RDC

Requérante est veuve, qui la prend en charge en RDC. ».

Niettegenstaande voormeld negatief advies werd blijkens het administratief dossier op 29 september 2011 alsnog een beslissing tot afgifte van een visum type C genomen voor een verblijf van 30 dagen en een geldigheidsduur van 24 oktober 2011 tot 8 december 2011. Op 30 september 2011 werd dit visum in het paspoort van verzoekster aangebracht, zoals blijkt uit de kopie van het paspoort die aan het administratief dossier werd toegevoegd.

3.3.7. Zelfs al is een vreemdeling, zoals *in casu*, in het bezit van een op het eerste gezicht rechtsgeldig visum, beschikt de verwerende partij nog steeds over een appreciatiebevoegdheid (RvS 3 juli 2005, nr. 174.219). Deze appreciatiebevoegdheid mag er echter niet toe leiden dat enkel rekening wordt gehouden met bepaalde elementen in het dossier ten nadele van betrokkene en niet met andere fundamentele elementen (*cf.* RvS 11 juni 1996, nr. 60.093).

3.3.8. Uit het proces-verbaal van de onderschepping van 25 oktober 2011, opgemaakt door hoofdinspecteur K.(...) H.(...) van de Federale Politie en opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat verzoekster na interpellatie het volgende verklaarde met betrekking tot het reismotief: *“Komt familie (zoon en dochter) bezoeken in België”*. Betreffende de hotelreservatie verklaarde ze: *“Zal bij haar dochter logeren”*. Aangaande de bestaansmiddelen wordt vermeld: *“Is niet in het bezit van enige vorm van bestaansmiddelen, noch cash geld, noch credit cards. Betrokkene blijft in het bezit van zijn geldelijke middelen.”*. Verder bevat het proces-verbaal nog een aantal eigen bevindingen van de opsteller met betrekking tot K.(...) I.(...) A.(...), die blijkbaar niet over geldige verblijfsdocumenten beschikt. *In fine* van dit proces-verbaal werd tenslotte het volgende toegevoegd:

“Op 25-10-2011 wordt onderhavig dossier om 10.00Hr heropend (...). Op bovenvermelde datum ontvingen wij per fax een Verbintenis tot tenlasteneming voor I.(...). Deze verbintenis wordt aangegaan door haar dochter. Wij stellen vast dat deze verbintenis is gedateerd op 02-12-2010 waardoor deze dus niet meer geldig is.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster kan worden bijgetreden waar zij aanvoert: *“Que tout d’abord, la décision attaquée comporte une erreur monstrueuse, en indiquant que la Requérante est venue rendre visite à son enfant K.(...) I.(...) A.(...) et qu’elle serait à charge de ce dernier. Qu’alors même qu’il est constant que l’intéressée est venue chez sa fille, K.(...) B.(...), de nationalité belge, exerçant la profession d’aide-soignante et laquelle a établi la note d’engagement de prise en charge en faveur de sa mère. ».*

3.3.9. De Raad stelt vast dat het doel en de omstandigheden van het verblijf op eenvoudige wijze uit de gegevens van het administratief dossier en in het bijzonder uit de visumaanvraag kunnen worden afgeleid. Verzoekster verklaarde bovendien zelf ter gelegenheid van haar interpellatie dat zij kwam met het oog op een familiebezoek bij haar (zoon en) dochter. De afstammingsband met haar dochter worden blijkens de gegevens van het administratief dossier niet betwist.

3.3.10. De Raad besluit dat de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing uitgaan van een éézijdige benadering van de gegevens die werden verzameld.

3.3.11. Met betrekking tot de overwegingen uit de bestreden beslissing aangaande het ontbreken van bestaansmiddelen, dient het standpunt van verzoekster te worden bijgetreden. Verzoekster stelt immers: *« Que la Partie Adverse, constatant que l’intéressée a fourni un engagement de prise en charge, établi par sa fille belge, ne pouvait en plus, exiger de l’Etrangère des moyens de subsistance personnels.*

Que pareille motivation est manifestement dépourvue de toute pertinence (C.E. n°157.420, 6 avril 2006).” De Raad wijst in dit verband op artikel 3bis van de vreemdelingenwet, waarin het volgende is opgenomen: *“Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen.”* Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er, hoewel verzoekster dit uitdrukkelijk had aangegeven bij haar interpellatie, rekening werd gehouden met de verbintenis tot tenlasteneming die door haar dochter werd ondertekend. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat deze verbintenis tot tenlasteneming onmiddellijk na het treffen van de beslissing tot teruggrijping opnieuw ter kennis werd gebracht aan de verwerende partij. Hoewel het dossier aanvankelijk werd heropend, werd de verbintenis tot tenlasteneming op grond van de naakte bewering dat deze *“niet meer geldig is”* terzijde geschoven. Bovendien is over het terzijde schuiven van dit stuk niets terug te vinden in de motieven van de beslissing.

3.3.12. De Raad besluit dat de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing wederom uitgaan van een éézijdige benadering van de gegevens die werden verzameld.

3.3.13. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing dd. 25.10.20 11 tot teruggrijping wel degelijk formeel gemotiveerd is, overeenkomstig de wet van 29 juli 1991, en berust op pertinente, draagkrachtige en afdoende motieven.

De verwerende partij laat gelden dat de formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, geen ander doel heeft dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.75 1, 4.7.1996, TB.P. 1996, 698).

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Air. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen. 16.6.1998. F.JF 1998. 693).

Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het eerste middel in rechte faalt.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt bovendien genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld:

(...)

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan ten haren opzichte een beslissing tot teruggrijping werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

De bestreden beslissing werd geheel terecht genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met verwijzing naar dit artikel en met vermelding van de concrete vaststellingen die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek, dat geen rekening werd gehouden met de door haar dochter B.(...) K. (...), laat de verwerende partij het volgende gelden.

Verzoekster verliest kennelijk uit het oog wat in het volgende artikel 3 van de Vreemdelingenwet wordt bepaald:

(...)

In casu is t.a.v. verzoekster een beslissing tot terugdrijving genomen op grond van voormeld art. 3, eerste lid 3° en 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster uit kritiek op het tweede motief (onvoldoende bestaansmiddelen).

In de bestreden beslissing tot terugdrijving werd dienaangaande gesteld dat:

(...)

In het verslag van de grenspolitie wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld:

Uit het verslag van de grenspolitie blijkt duidelijk dat verzoekster niet in het bezit was van bestaansmiddelen; zij kon geen geldelijke middelen tonen. Verzoekster ontkent dit ook niet.

Terwijl tevens dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing nog een tweede motief bevat, gesteund op art. 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (onduidelijk reisdoel).

Dat verzoekster in haar middelen, noch in de toelichting, ingaat op dit tweede motief. Nergens in haar verzoekschrift verzet verzoekster zich ertegen dat werd vastgesteld dat zij niet in het bezit was van enige documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van haar verblijf blijken.

Er dient te worden vastgesteld dat dit tweede motief de aangevochten beslissing voldoende ondersteunt.

De kritiek van de verzoekende partij heeft aldus uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de formele motiveringsplicht of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998).

Er kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, de beslissing tot terugdrijving heeft genomen t.a.v. verzoekster.

Verzoeksters vage beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, de formele motiveringsplicht inclusief.

Het eerste middel is niet ernstig.”

3.3.14. Het standpunt van de verwerende partij dat verzoekster louter kritiek zou hebben op een overtollig motief kan onmogelijk worden bijgetreden. Uit de nota kan overigens niet worden opgemaakt welke van beide motieven door haar als overtollig wordt beschouwd en welk motief voldoende pertinent is om de beslissing te schragen. Uit het verzoekschrift blijkt daarentegen duidelijk dat verzoekster zowel kritiek uit op het motief met betrekking tot het reisdoel als op het motief met betrekking tot de bestaansmiddelen.

3.3.15. Gelet op hetgeen voorafgaat wordt de kritiek van verzoekster aanvaard en zijn de motieven niet bij machte om de beslissing op afdoende wijze te schragen. De Raad stelt vast dat het middel van verzoekster, voor zover daarin de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, *prima facie* gegrond lijkt. Bijgevolg dient het tweede middel dat door verzoekster werd aangevoerd niet te worden besproken.

Verzoekster heeft een ernstig middel aangevoerd in de zin van 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij

aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoekster in haar verzoekschrift het volgende aan:

« Attendu que, sur ce chapitre, la Requérente allègue que, Si elle était refoulée, elle ne pourra plus visiter sa fille, K.(...) B.(...), de nationalité belge, de laquelle elle est séparée depuis des années. Que de même, que la Requerante ne pourra plus voir ses petits-fils, T.(...) J.(...) J.(...) N.(...), né a Namur le 1er octobre 2002, et T.(...) N.(...) R.(...) P.(...), né à Namur le 14 novembre 2006, tous deux de nationalité beige (pièce n°3).

Que dans ce contexte, la Requérente sera donc refoulée sans jamais avoir vu sa fille et ses deux petits-fils, ce qui provoquera certainement un choc psychologique profond et, eu égard au fait que celle-ci souffre de l'estomac, cela risque d'aggraver la pathologie dont elle souffre, ce qui pourrait entraîner des conséquences graves et incaiculables, allant jusqu'à mettre en danger la vie de cette dernière.

Que ce genre de préjudice n'est certainement pas de ceux que l'on peut réparer aisément.

Que le préjudice grave que la Requérente allègue et qu'elle lie à son refoulement, au trouble affectif profond que cette mesure peut entraîner, eu égard au fait que celui-ci ne pourra pas rester avec sa fille et ses petits-fils, belges, est donc établi. »

3.4.3. De verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen met betrekking tot het nadeel onder meer het volgende: *“Ter ondersteuning wordt door de verzoekende partij vaag verwezen naar het feit dat haar dochter en kleinzonen verblijven in België. Zij zou een affectief nadeel lijden nu zij hen niet kan bezoeken. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (...). De terugdrijving van verzoekster heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster definitief van haar familieleden wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.”*

3.4.4. Mede gelet op wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aanbrengt dient *in casu* aanvaard te worden dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van verzoekster. De stelling van de verwerende partij dat zij in de mogelijkheid zal zijn terug te keren om het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht te genieten nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk is volkomen absurd aangezien verzoekster wel degelijk over deze documenten beschikte. Deze houding van de verwerende partij bevestigt het standpunt van verzoekster dat haar terugdrijving ervoor zorgt dat zij haar dochter en haar kleinkinderen niet meer zal kunnen bezoeken, aangezien niet kan worden ingezien welke bijkomende documenten verzoekster nog kan aanbrengen in het kader van een eventuele volgende visumaanvraag. Het feit dat haar de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd, ondanks de vaststelling dat haar op de Belgische vertegenwoordiging in Kinshasa een visum werd verstrekt met het oog op een familiebezoek, en dat zij wordt teruggedreven dient, gelet op de specifieke situatie van verzoekster, te worden beschouwd als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Dienvolgens is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2011 houdende weigering van toegang en teruggedrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

F. TAMBORIJN